

Axe, allergie en de kredietcrisis

Ergens in de feestweek vanwege het vijftienvijftig jarig bestaan van mijn school kregen alle juffen en meesters een cadeautje van de ouderraad. Hartstikke leuk en attent, goed verzonnen. De meesters kregen allemaal een geurtje, verpakt in hippe spuitbus, van het merk Axe.

Zo ook ik.

Nu doet, of je wilt of niet, het merk Axe een bepaald appèl op je. Wacht even, altijd voor mezelf schrijven of spreken: nu doet, of ik het wil of niet, het merk Axe een bepaald appèl op me.

Axe refereert in haar reclame aan het ultieme oergevoel van mannen dat ze onmisbaar zijn en razend populair. Vrouwen moeten bij wijze van spreken weggeslagen worden van de manspersoon die een vleugje Axe onder zijn oksels heeft gespoten.

Nu weet ik heus wel dat deze reclame in het echt niet mogelijk is, dat grote chocoladefiguren niet bestaan, vrouwen niet in kuddeverband leven, plus dat dit soort filmpjes slechts de verkoop van het eigen product dienen op te vijzelen. Kortom, een extravagant filmpje bedacht om een extravagant product tóch te kunnen verkopen.

Dat kan, we schrijven een aantal weken later, nu écht niet meer. De wereldwijde kredietcrisis slaat hard om zich heen en doet de verkoop van onzinnige luxe producten in elkaar storten. Axe valt wat mij betreft in deze categorie. Steeds meer zal de keus in de winkel worden: een bruine boterham óf een spuitbus Axe. Als je honger hebt, is de keus dan snel gemaakt, lijkt me.

Exit Axe.

Alles goed en wel, ik had al weken voordat de aandelen, IJslandse banken en olieprijsen in elkaar lazerden zo'n spuitbus! Weliswaar ben ik een weldenkend

mens, ongevoelig voor reclame, ver boven het gedachtegoed van Axe staand én nuchter nadenkend, maar toch óók een blonde (jonge)man. Waarom zou ik het niet één keer proberen?

De magisch denker in mij stond op; niet geprobeerd was zeker mis. Het zou zomaar kunnen. Misschien niet zoveel vrouwen als in de reclame zelf, dat hoefde ook niet, maar gewoon een paar. In het uiterste geval ééntje... ze hoefde ook niet de schoonheid van de commercial – vrouwen te hebben, in de buurt komen zou al héél wat zijn...

Beste lezer, we naderen het even gruwelijke als ware plot van het verhaal. Al een paar weken heb ik last van rode, branderige plekken verspreid over het hele lijf. De bijbehorende jeukaanvallen zijn allesbehalve prettig. Mij eega en tevens huisarts noemde het allergie aanvallen. Ik ben nog nooit allergisch geweest, waar kun je nu ineens allergisch voor worden? En dan valt alles al snel op z'n plek.

‘Is er misschien iets veranderd in je eetpatroon?’

‘Gebruik je misschien een ander soort zeep, deodorant of shampoo?’

Daar waar die ene vrouw jeuk had moeten krijgen, kreeg ik het.

Axe heet wat mij betreft voortaan: AnticlimAXE, en ik houd het weer op een eenvoudig rollertje in het vervolg.

De dag vóór de vakantie

De relatie tussen arbeidsethos en onderwijs.

Een gesprek.

Setting:

Een basisschool, op een willekeurige plek ergens in ons land, twee leerkrachten bekijken in de personeelsruimte hun jaarrooster dat ze net uit hun postbakje hebben gepakt:

- Meester A: “Hé, zijn we de dag vóór de vakantie niet vrij?”
Juf B: “Nou, we zijn die middag dan wél vrij.”
Meester A: “Bedoel je de laatste vrijdagmiddag vóór de vakantie?”
Juf B: “Ja, die bedoel ik.”
Meester A: “Raar. Vorig jaar waren we de laatste dag vóór de vakantie helemaal vrij. Hoe kan dat nou?”
Juf B: “Tja, hij zal wel weer geen studiedagen over hebben gehad.”
Meester A: “Ik heb het niet over studiedagen, ik heb het over vrije dagen.”
Juf B: “Ja, dat is verschillend, dat is waar ook.”
Meester A: “En op die-en-die-school zijn ze altijd de laatste dag voor de vakantie vrij!”
Juf B: “Plant de directeur daar dan wél een studiedag?”
Meester A: “Altijd.”
Juf B: “Met studie of zonder, ik bedoel, moet je dan aanwezig zijn of niet?”
Meester A: “Nee joh, gewoon vrij zijn ze dan. Zou verplicht gesteld

moeten worden!”

Juf B: “Wat?”

Meester A: “Dat je de laatste dag vóór elke vakantie vrij bent!”

Juf B: “Hmmm. Ja, zit wat in...”

Meester A: “Maar? Ik hoor een maar!”

Juf B: “Ja, eh, wat doe je dan met de dag vóór de laatste dag vóór de vakantie...?”

Meester A: “Nogal logisch, gewoon werken, de laatste dag voordat je vrij bent moet je werken, dat is in alle sectoren toch zo?”

Juf B: “Geen idee, ik zit mijn leven lang al in het onderwijs, van andere werksectoren heb ik geen verstand.”

Meester A: “De laatste dag doen die kinderen tóch niets meer en die kinderen die wat doen hebben verlof en zijn aan het skiën. En wij maar werken...”

Juf B: “Ja, eerlijk is anders, dan hadden we maar een vak moeten leren.”

Starwars en het Sonsbeekpark

Een warme, zonnige half-september dag.

Blauwige lucht, soms passeert een wolk, zo'n graad of twintig, in ieder geval qua gevoelstemperatuur.

De konijnen zitten lekker buiten in het rennetje, het gras is gemaaid, boterhammen buiten in de tuin.

Alles klopt, na een week van knetterhard werken de finale herendubbel gespeeld en verloren, maar één en ander zaterdagavond met drank en BBQ snel verwerkt.

Heerlijke ochtend, met super VPRO-kinder TV, die op tijd en pedagogisch in mijn ogen, werd uitgedaan.

Het buitenspelen kon beginnen.

Gijs, altijd zijn grenzen opzoekend, informeerde nog even naar een mogelijke bioscoopgang op de middag. Dit werd snel en gemakkelijk de kop ingedrukt, eigenlijk zonder probleem. "Het is mooi weer, je hebt al TV gekeken!"

De beroemde 'vierkante ogen' (kent u hem nog?) er weer eens tegenaan gegooid.

Besloten met: "We gaan lekker naar het Sonsbeekpark vanmiddag!"

Dit is, beste lezer, voor zoon Gijs geen lokkertje. Parken zijn stom, voor bejaarde mensen óf héél kleine kinderen bedoeld, en zeker niet voor stoere tienjarigen met vriendjes in de straat. Parken zijn vervelend, er zijn geen beeldschermen en er is geen friet of snoep. Gravend in mijn eigen herinnering delf ik overigens héél wat zondagmiddagwandelingen op, die ik destijds met mijn ouders met zeer grote tegenzin heb afgerond. En zou ik in mijn opvoeding niet alles beter doen dan mijn ouders destijds deden?

Snel tussendoor overleg met de moeder van Gijs, overigens mijn vrouw, is nu wenselijk en noodzakelijk.

"Als ze nou lekker buitenspelen, zullen we dan wel naar het park?"

Dilemma één...

Snel de beslissing genomen, en een strijk over mijn hart.

“Als je lekker buiten speelt en je hebt écht geen zin, dan kunnen we ook niet naar het park gaan.”

Tevreden over zulk razendsnel overleg en onze pedagogische kwaliteiten drinken de ouders van Gijs hun koffie respectievelijk groene thee, zich nog niet realiserend dat dilemma twee héél dichtbij is.

Gijs is namelijk al snel terug van het buiten spelen...

“Pap, mam, ik mag met Tim en zijn vader tóch mee naar de bioscoop! Hij brengt ons! Samuel vraagt nu aan zijn moeder of hij óók mee mag! Mag ik?”

Het is al bijna geen vraag meer, alles lijkt al in kannen en kruiken, en ik betrap mezelf erop dat ik me afvraag waar ik die handige ‘tweede kaartje gratis’-bon van de Albert Heijn ook al weer heb opgeborgen.

Maar het is wél nog steeds een zonnige half-september dag. De afspraken over het beeldschermgedrag met mooi weer zijn helder en zonneklaar, om maar even in weerterminologie te blijven.

Gijs wacht ondertussen zijn antwoord af, en als ik goed naar zijn bruine ogen tussen zijn blond wapperende lange haar kijk, zie ik dat hij weet dat hij al gewonnen heeft. Het wachten is nu op zijn perfect getimed “Ah, toe...?”

Zo verslaat, half-september 2008, Starwars het Sonsbeekpark.

“Ah toe...?”

“Nou vooruit dan maar...”

De twee ouders van Gijs verschuilen zich dan maar achter het feit dat je hem toch ook niet als enige buiten kunt laten spelen, terwijl zijn maten naar de bioscoop gaan. Zin in een pedagogisch overleg met de ouders van Tim en Samuel over de bioscoopgang met zonnig half-septemberweer hebben ze allebei ook niet echt.

Tevreden over het oplossen van dit pedagogisch dilemma dat toch écht buiten onze macht lag, genieten we van het zonnetje.